

Udgifter til Stutterivæsenet end ved at fortsætte det længere. Jeg er overbevist om, at idetmindste flere af de Herrer, der have tilraadet Regjeringen at holde paa Stutterivæsenet, gjøre det mere for deres Fornøielses Skyld, end fordi de troe, at de derved fremme Hesteavl.

H. Sæge: Det er med Hensyn til den Forklaring, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) gav af § 8 i Loven af 29de December 1857, at jeg vil sige et Par Ord. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at vi ved den Lov bevilgede en højere Sum, end vi ellers vilde have bevilget, fordi der var Tale om en Mand, der var fortrinlig stiftet til Træplantningsarbejder, eller som vi vilde vise en Opmerksomhed, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer, hvorledes de private Bevæggrunde, der have ledet den ærede Rigsdagsmand, skulle være afgjørende for os Andre. Jeg troer idetmindste ikke, at jeg, da jeg stemte for denne Lov, havde saadanne Bevæggrunde; jeg er endog forvisset om, at den ærede Rigsdagsmand selv dengang ikke kunde være ledet af de Grunde, som han nu sikkert troer, at han har havt. Det er umuligt, at han kan være ledet af saadanne Grunde, efter den Maade, hvorpaa denne Lønning er bevilget. Hvorledes forholde vi os, naar vi af personlige Hensyn bevilge et Tilskud? Vi opføre det paa Finantsloven som et personligt Tillæg. Men her have vi i selve Loven opført det som en Bevilling af indtil 1,000 Rd., og det, at der staaer „indtil“, kan umuligt sige, at en bestemt Mand skulde have 1,000 Rd. og de Efterfølgende Mindre; men derimod, at det var overladt Ministeren at anvende en saadan Sum efter bedste Skjøn. Kunde han faae en dertil stiftet Mand til at udføre Arbeidet for en mindre Sum, da blev det udført for en mindre Sum; men naar Ministeren, støttende sig til Loven, antager en Mand og giver ham et Tilfagn om en vis Løn for det Arbeide, han udfører, da kan jeg ikke nægte, at jeg, efter det Begreb jeg har om Rigsdagens Stilling til Regjeringen og Regjeringens Stilling til den Mand, der skal ansættes, vil ansee det for urigtigt, om vi muligt bragte Mini-

steren i Forlegenhed, efterat han alt har henvendt sig til Manden. Jeg ved ikke bestemt, om Regjeringen vil komme i Forlegenhed ved at have givet et Tilfagn i Genhold til Loven; men jeg maa antage det efter Anmærkningerne til Finantsloven, og jeg troer ikke, at det vil være rigtigt at benytte den Ret, som vi ganske vist have til at nedsette denne Post paa Finantsloven. — Jeg skal nu berøre det Forslag af Udvalgets Fleertal, som gaaer ud paa at nægte Landbohøjskolen en Deel af et Beløb, som den tidligere har havt. Det synes mig, efter de Dplysninger, der ere fremkomne og som den ærede Ordfører selv har fremsat, at Bestyrelsen for Veterinær- og Landbohøjskolen med Skjønnsomhed har anvendt de Midler, der ere tilstaaede, saa at der tidligere endogsaa paa flere Poster har været Besparelse; men skal det være en Bevæggrund for os til at nedsette denne Post? Jeg erkjender, at vi have havt alle Dplysninger tilstede i Udvalget med Hensyn til denne Post; men jeg troer at turde sige, at der ikke har været nogen klar Anskuelse hos de enkelte Medlemmer om, paa hvilke Poster man skulde gjøre Besparelse; og er det ikke sandsynligt, at Enhver, f. Ex. den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), der stod i Spidsen for Bestyrelsen af en saadan Skole, vilde blive sat i Forlegenhed, naar han Aar for Aar havde havt en vis Sum til Raadighed, og man nu pludselig nægtede ham en Deel af dette Beløb, naar man, efterat han havde gjort sine Beregninger og Overslag over, hvorledes han skulde komme ud af det med denne Sum, saa med Et sagde: Stop, nu vilde vi nedsette Beløbet for at — saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Rimestad) sagde — det ikke skal blive til et lille Normalbudget. Det forekommer mig, at denne Tale om et Normalbudget ikke bør blive i den Grad et Skræmmebillede, at vi skulde indrette vore Bevillinger eller Ikke-Bevillinger saaledes, at der ikke mere kunde være Tale om, at en Post stadigt gik igjen. Det er sundt og naturligt, at naar Noget er staaet fast, man da gjør saa megen Modstand som mulig, naar nye Forbringinger fremkomme, og det ikke er klart, at de ere absolut nødvendige; men paa den anden